một ai đang lắng nghe Đức Chúa Giê-su giờ phút đó bị chết vì tháp đè, những người nào nghĩ như thế cũng tin rằng họ đã sống đủ tốt để không phải gánh lấy sự đoán phạt của Đức Chúa Trời. Đức Chúa Giê-su cảnh bảo những ai tin như vậy rằng thực ra họ đang tin cậy nơi sự công bình riêng của mình để cứu rỗi họ, và họ cần phải "thay đổi tâm trí mình" về cách thức họ được cứu. Tất cả mọi người đều đã vi phạm những luật pháp của Đức Chúa Trời, không chỉ những người bị giết khi tháp Si-lô-ê đổ xuống mà thôi. Những ai kể việc tuân theo luật pháp Đức Chúa Trời là nền tảng cho sự cứu rỗi của họ đang phải đối diện với sự hình phạt đời đời của Đức Chúa Trời, và phải ăn năn. Họ phải từ bỏ mọi hy vọng kiếm được sự sống đời đời bằng chính sự công bình riêng của mình và tin cậy nơi chỉ một mình Đức Chúa Trời về sự cứu rỗi của họ.

Trong Hê-bơ-rơ 9:9-14, Kinh Thánh gọi những thánh lễ hay những nghi thức tôn giáo mà qua đó con người cố gắng tiếp cận Đức Chúa Trời là "công việc chết." Một vài chương trước đó, cũng chính tác giả này đã nói trong Hê-bơ-rơ 6:1 rằng "nền" của niềm tin Cơ-đốc là "từ bỏ các việc chết, tin Đức Chúa Trời." Tức là nói rằng một người phải ngừng tin cậy nơi "công việc chết" (chẳng hạn những nghi lễ tôn giáo, thánh lễ, v.v.) vì người đó có thể có được đức tin cứu rỗi chân thật nơi Đức Chúa Trời.

Mạng lệnh Kinh Thánh rất rõ ràng. Nếu một người tin rằng tôn giáo của mình sẽ cứu rỗi mình, người đó phải ăn năn (Ma-thi-ơ 3:7-9). Nếu người đó tin rằng mình phải vâng theo Mười Điều Răn của Đức Chúa Trời để được vào thiên đàng, người đó phải ăn năn (Lu-ca 13:1-5). Và nếu người đó tin rằng mình phải thực hiện một số nghi thức tôn giáo hoặc thánh lễ nào đó mới được sự sống đời đời, thì người đó phải ăn năn, và ngừng tin cậy nơi những điều đó để được cứu rỗi (Hê-bơ-rơ 6:1). Giống như người ở trang 13, người đó phải bỏ "tiền" của mình trở vào túi và tiếp nhận sự sống đời đời như một món quà miễn phí!

Đức tin nơi Đức Chúa Giê-su sẽ không cứu rỗi bạn nếu trong khi bạn tin rằng Đức Chúa Giê-su đã chết vì những tội lỗi của bạn, thì bạn cũng tin rằng bạn phải được báp-tem, đi nhà thờ hoặc vâng theo Mười Điều Răn để "giúp" bạn lên thiên đàng. Bạn không thể đơn thuần chỉ thêm Đức Chúa Giê-su vào một danh sách dài của những điều khác mà mình phải làm để lên thiên đàng. Bạn phải hoàn toàn từ bỏ những điều kia, vì chúng không có chút giá trị cứu rỗi nào, và đặt lòng tin nơi chỉ một mình Đức Chúa Giê-su mà thôi để được cứu rỗi.

BƯỚC 3: SỰ THỎA MÃN (SỰ NGUÔI GIẬN)

SỰ CHẾT CỦA ĐẤNG CHRIST ĐÃ TRẢ ĐỦ CHO TỘI LỖI CỦA CHÚNG TA, VÌ CỚ ĐÓ THỎA MÃN ĐƯỢC CƠN GIẬN VÀ SỰ CÔNG BÌNH CỦA ĐỨC CHÚA TRỜI.

Vì Đức Chúa Giê-su đã chết thế chỗ cho chúng ta vì cớ tội lỗi chúng ta, sự công bình của Đức Chúa Trời được thỏa mãn. Đức Chúa Giê-su đã trả cho tội lỗi của toàn thể nhân loại, cho nên bất cứ ai chấp nhận sự trả giá này sẽ không bao giờ phải gánh chịu cơn thịnh nộ đời đời của Đức Chúa Trời, là điều phải xảy đến trên mọi tội lỗi. Đức Chúa Giê-su đã trả đủ cho hết thảy tội lỗi nhân loại!

Đức Giê-hô-va lấy làm vừa ý mà làm tổn thương Người *[Đức Chúa Giê-su]*, và khiến gặp sự đau ốm. Sau khi đã dâng mạng sống Người làm tế chuộc tội... Người sẽ thấy kết quả của sự khốn khổ linh hồn mình, và lấy làm thỏa mãn. Ê-sai 53:10-11

Khi Đức Chúa Giê-su chịu lấy giấm ấy rồi, bèn phán rằng: "Mọi việc đã được trọn"; rồi Ngài gục đầu mà trút linh hồn. Giăng 19:30

Cụm từ "mọi việc đã được trọn" thực ra là một thành ngữ được dùng tại Rô-ma vào thời của Đức Chúa Giê-su Christ để khẳng định rằng một món nợ đã được trả đủ (Kittel, VIII các trang 57, 60). Khi Đức Chúa Giê-su thốt lên lời đó ngay trước khi Ngài chết, Ngài đang khẳng định rằng Ngài đã hoàn thành sự báo trả hoàn hảo, đầy đủ và cuối cùng cho tội lỗi. (Xin xem thêm trong Cô-lô-se 2:13-14)

NHƯ VẬY ĐỨC CHÚA GIÊ-SU ĐÃ PHÁ ĐỔ RÀO CẢN GIỮA ĐỨC CHÚA TRỜI VÀ CON NGƯỜI BẰNG CÁCH TRẢ HẾT CHO TỘI LỖI CỦA CHÚNG TA BẰNG SỰ CHẾT CỦA CHÍNH NGÀI.

Vì sao sự chết của Đức Chúa Giê-su lại quý giá đến độ có thể không những trả hết cho tất cả những tội lỗi của bạn, mà còn trả hết cho tất cả tội lỗi của nhân loại thuộc mọi thời đại? Đó là do . . .